

MIRADES

Un relat de: [MariaM](#)

Qui mira fora somia. Qui mira a dins desperta. C.J. Jung

Aquestes tardes breus d'hivern, m'han allunyat de mi. Hi ha hagut massa paraules; n'he acumulat tantes, que quan intento alliberar-ne alguna, està tan enganxada que no m'és possible. Hauria de fer net i quedar-me tan sols amb les necessàries. Crec que, des de fa dies, tal vegada CENT i escriu, som molts els que ens deixem seduir per les paraules. Les escoltem, n'estem pendents perquè les necessitem; sense elles ens sentim orfes, però quan s'amunteguen, monòtones i reiteratives, ens adormim.

Em dic, d'ençà que se'm fa difícil d'escriure, que potser ja és hora d'apagar la tele i mirar endins, per si de cas desperto i trobo alguna paraula meva tot vagarejant.

I, ves per on, m'arriben imatges en lloc de paraules. Han sovintejat a les xarxes; que si plantes amb corbata, que si monges per Europa, que si maletes que no tanquen, que si cotxes aturats al voral amb el maleter obert... Algú em podria aclarir el fenomen?

Ara m'he posat davant del paper, fa una bona estona, i no me'n surto. Tinc la TV apagada, però, tal vegada, l'inconscient, amb una orella gegantina, està en un altre lloc pendent de qui sap què i les seves conseqüències.

Certament, avui no és el meu dia literari. O sí? Ves a saber.

Disculpeu per les molèsties.